

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație lunară

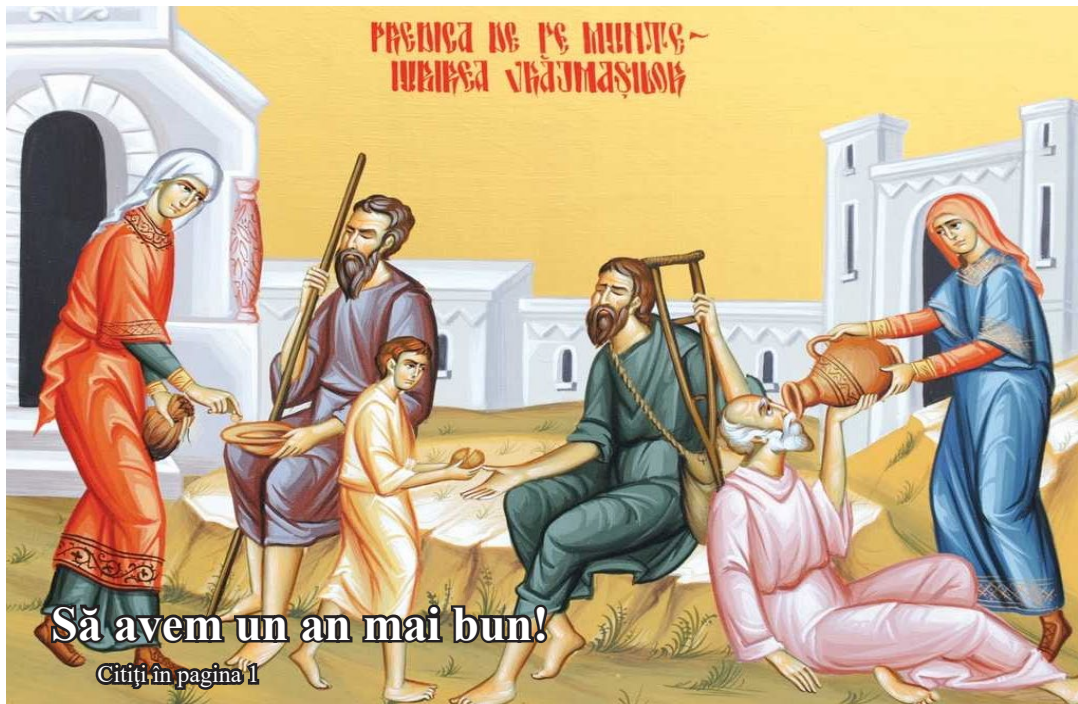
Ianuarie (Gerar)

nr. 1 (97) / 2025

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă editată de Parohia „Sf. Vasile Tătărași” Iași, ROMÂNIA

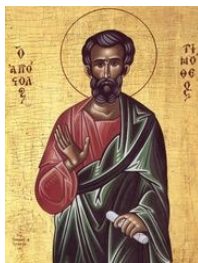
Apare cu binecuvântarea Înaltpresfințitului Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

PREȚIA DE PE MUNTII
MAREȘTIANA VÂRĂȘTIȘOR

Ziduri de apărare

Citiți în pagina 4

Sfântul Apostol Timotei

Citiți în pagina 14

Despre teoria evoluției

Citiți în pagina 7

*B*iserica purtând hramul „Sfântul Vasile cel Mare” se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 40. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru.

*D*ragi enoriași, vă așteptăm în continuare să ne împărtășiți opiniile, sugestiile, articolele sau chiar micile întâmplări din viața dumneavoastră și în acest an, în scopul menținerii unei legături cât mai strânse între enoriașii parohiei noastre.

„Când Dumnezeu te are drag
Și te ia în paza milei sfinte
Ca arme de-a lupta înainte
Nu-ți dă nici bătă nici toiağ
Îți dă pricepere și minte.”

Colectivul de redacție

Să avem un an mai bun!

Sând slavă Domnului pentru anul care s-a încheiat, îmi îndrept privirea spre noi orizonturi, rugându-mă Sfintei Treimi ca să-mi dea puterea de a păși pe o nouă treaptă, de a adăuga o nouă piatră la temelia credinței, întru sporire duhovnicească, întru dragoste și iertare necondiționată a aproapelui meu. Deși, la fiecare cumpănă dintre ani, cu toții ne urăm și ne dorim un an mai bun, fericire, pace, bună sporire și multe altele asemănătoare, dacă privim „peste umăr” ne dăm seama că multe dintre cele rostite la un pahar de șampanie rămân doar cuvinte goale, iar odată cu trecerea în noul an, grijile și problemele cotidiene ne fac să ignorăm promisiunile făcute, întorcându-ne la cele de la care am plecat. Știi că este trist, dar adevărul...adevăr rămâne!

De multe ori preferăm statutul de „slugarnici” ai celor ce ne conduc, decât să acceptăm cu inima curată să fim robi ai Celui Preaînalt, oameni trimiși către cei care au nevoie de ajutorul nostru și care, în același timp, au nevoie de dragostea pe care fiecare dintre noi poate să o arate aproapelui său. Poate că articolul meu, acum la început de an, ar trebui să conțină multe urări de bine, după cum mulți dintre noi suntem obișnuiți, dar în loc „să ne dăm cu var” unii pe alții, aș prefera să vedem adevărul din noi și să medităm la o soluție concretă, astfel ca la „secerișul” acestui an să ne bucurăm cu adevărat de roadele dragostei și să putem afirma că prin dragostea oferită am readus zâmbetul unui om necăjit sau poate că i-am oferit șansa să se bucure de un an mai bun. Pentru aceasta, ar trebui să alungăm autocompătimirea, gândindu-ne că nu noi suntem cei mai necăjiți, ci că întotdeauna va exista (există) cineva mai nevoiaș decât noi.

Cred că atunci când vom conștientiza câtă nevoie avem unii de alții și cât de important este pentru noi să fim sprijin unii altora, atunci vom putea spune că într-adevăr anul care s-a scurs a fost (conform dorințelor și urărilor) un an mai bun. Altfel, cerneala se irosește, comercianții fac profit de pe urma noastră, iar noi rămânem cu „praful de pe ghetă”.

Dragi prieteni, am devenit o „masă omogenă de oameni” zămislită din același pământ, într-o continuă mișcare și agitație, viețuind într-o lume care a pierdut cea mai mare parte a bogățiilor duhovnicești primite în dar de la bunicii noștri; cei mai

mulți dintre noi rătăcim legați la ochi, căutându-ne Calea prin pustie.

Ar trebui să ne sprijinim unii de alții pentru a nu muri duhovnicește, pentru a nu ne pierde direcția cea bună și pentru a ne continua drumul spre Ierusalimul ceresc. Știi că în timpul acestei călătorii unii vor îmbătrâni, alții vor slăbi (în credință) sau poate că se vor îmbolnăvi pe drum. De aceea, mai devreme sau mai târziu, vom avea nevoie de dragoste și de ajutorul celui de lângă noi, pe tot parcursul călătoriei. Deși tare ne place să fim lăudați, să fim întotdeauna în centrul atenției, nu vom ajunge câtuși de puțin să ne asemănăm sfinților lui Dumnezeu care au ajuns deja la „capăt de linie”!

Nu cumva ne prefacem sau nu știm că în timp ce petrecem și irosim ceea ce am primit în dar de la Dumnezeu, undeva lângă noi, pățimesc adeseori tot felul de oameni necăjiți sau „tâlhăriți” într-un fel sau altul de nedreptățile vieții? Sau poate că este nevoie să ne aducem aminte de faptele samarineanului milostiv (Luca 10, 25-37)? De ce căutăm adesea la aspectul sau la chipul (văzut al) celui de lângă noi pentru a ne putea dezvinovăți de responsabilități? Oare n-ați văzut oameni care se prefac că nu știu cine este aproapele lor, ignorând datoria morală și creștinească ce o au față de aceștia?

Spre o mai lesne înțelegere, am vrut să inserez câteva citate ale Sfinților părinți care au fost călăuză dreaptă bunicilor noștri, precum și tuturor celor care au urmat calea creștină, dar Maica Domnului mi-a oferit și de această dată bucuria de a vă împărtăși o frumoasă povestioară care ilustrează ceea ce ar trebui să observăm și cum ar trebui să privim spre cel de lângă noi.

„În vitrina unui magazin era un afiș: „Cățeluși de vânzare”. Un băiețel de 9 ani intră și întrebă care-i prețul unui cățeluș. Vânzătorul îi spune prețul. Copilul bagă mâna în buzunar, scoate câțiva bănuți și apoi întrebă: „Aș putea vedea cățeluși?”.

Vânzătorul zâmbește. Fluieră, iar din magazin ies afară șase cățeluși frumoși. Al șaptelea cățeluș...rămase în urmă și nu se apropia!

Băiețelul întrebă: „Ce s-a întâmplat cu cățelușul acesta?”. Omul îi răspunse că acesta s-a născut cu o problemă la picior și așa va șchiopăta toată viața.

- Acesta-i cățelușul pe care-l doresc! a spus băiețelul cu bucurie în glas.
- Dacă asta e dorința ta, pe acesta ți-l dau gratis!

Copilul s-a supărat și a răspuns: Nu-l vreau gratis, prețul lui trebuie să fie la fel ca al celorlalți căței.

- Ești sigur că vrei acest cățeluș? Niciodată nu va putea fugi și nici nu se va juca sau sări precum ceilalți!

Băiețelul s-a aplecat, și-a ridicat puțin pantalonul și i-a arătat vânzătorului proteza ce-i susținea piciorul strâmb.

- Domnule, nici eu nu pot alerga, de aceea știu că acest cățeluș are nevoie de cineva care să-l înțeleagă!

Ochii vânzătorului s-au umplut de lacrimi când i-a spus copilului: „Mă rog și sper ca fiecare om să aibă pe cineva care să-l iubească, precum tu îl iubești pe acest cățeluș!”

Dragii mei, poate că toate cuvintele mele vi se par de prisos raportat la învățătura emanată de povestioara unui copil cu suflet mare, dar am ales să pun accent pe câteva aspecte, deoarece, de cele mai multe ori judecăm și „etichetăm” oamenii după aparențe, la prima vedere, fără să pătrundem în adâncurile sufletului. Domnul Hristos și toți cei care I-au urmat exemplul au apreciat „conținutul”, nu „ambalajul”. Păi, cum poți să-ți dorești un an mai bun sau cum poți crede că Dumnezeu îți va dărui ceea ce ai cerut, dacă tu nu ai capacitatea de a oferi un mic ajutor celui de lângă tine, poate chiar și doar un simplu zâmbet? În viață nu contează cine ești, nu contează starea materială sau culoarea pielii și nici hainele pe care le porți, contează doar ca cel de lângă tine să te prețuiască și să te iubească necondiționat!

Domnul Hristos i-a cerut „învățătorului de Lege” să aleagă cine poate fi considerat aproapele celui căzut între tâlhari. Răspunsul a fost evident: „Cel care a făcut milă cu el” (Luca 10, 37). Atunci, Domnul Hristos îi spune: „Mergi și fă și tu asemenea”. De aici reiese că îndemnul Evangheliei și dorința Mântuitorului nu se limitează la descrierea unui gest în scop umanitar, ci este un îndemn clar la acțiune! Dacă am ezitat până acum, încă nu este târziu. Îmi doresc din toată inima ca urarea „Să avem un an mai bun!” să nu fie doar la nivel de individ (singular), ci la nivel de comuniune, pentru că, ce folos am eu de „un an mai bun” dacă aproapele meu, căzut între tâlhari, este singur, deznădăjduit și fără de ajutor?

Creștinul adevărat este omul care sosește atunci când alții te părăsesc! Acum, la început de an, să înălțăm un gând de rugăciune pentru un an mai bun, știind că ajutorul nostru este întotdeauna la Domnul Hristos, iar atunci când, din slăbiciunea lor, toți oamenii ne vor părăsi, să ne aducem aminte de cuvintele „Îndrăzniți! Eu sunt; nu vă temeți!” (Matei 14, 27), pentru că întotdeauna El este și va fi alături de noi!

Har și bucurie!

Eugen Antohi, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Ziduri de apărare

„**B**ună ziua! Mă numesc Ioana, sunt co-dependentă și sunt recunoscătoare lui Dumnezeu pentru ziua de astăzi și dumneavoastră pentru tot ajutorul și susținerea”. După rugăciunea comună și citirea preambulului, cam așa începe orice întâlnire într-un grup de terapie sau într-un grup auto-suportiv.

Spre marea mea mulțumire, am reușit să particip nu doar la un grup (și jumătate) de terapie organizat în curtea parohiei noastre de către părintele Iulian, ci și la cursul de Consilier în Adicții (la care vă încurajez, pe toți cei care aveți posibilitatea, să vă înscrieți și să-l parcurgeți) susținut de părintele și doamna preoteasă, cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Teofan. Cu această ocazie, am beneficiat și de includerea ca observator în cadrul întâlnirilor grupurilor auto-suportive ale Alcoolicilor Anonimi, desfășurate online, unde am putut vedea și simți în mod practic ceea ce am învățat în sesiunile de curs.

Ar merita, cu siguranță, să descriu măcar câte puțin din fiecare capitol prin care am trecut și, mai mult, v-aș emoționa povestindu-vă despre invitații deosebiți pe care doamna preoteasă i-a chemat pentru a ne împărtăși din viața și trăirile lor: cum au trecut prin cele mai grele clipe, cum ajunseseră să-și dorească să se încheie viața lor, iar acum, fiind „pe cale”, în recuperare, sunt mai senini ca niciodată!

Însă, am ales să meditez doar la o simplă temă, care a fost amintită destul de rapid în contextul caracteristicilor co-dependențelor, respectiv „Zidurile de apărare”,

pe care le clădim în jurul nostru. Aceste ziduri nu sunt nimic altceva decât un mecanism de auto-apărare pe care l-am tot hrănit în timp, voind să ne protejăm de anumite frici, reacții, persoane sau trăiri, care ne-ar fi putut aminti de anumite experiențe neplăcute sau dureroase din viața (sau copilăria) noastră. Doar că, în loc să ne apere, de fapt zidurile ne afectează, fără să ne dăm seama.

Desigur, nu sunt în măsură să scriu despre acestea din perspectivă psihologică, nici teologică, așa cum poate ar „cere” revista noastră, însă îndrăznesc să-mi imaginez cum funcționează ele și care ar putea fi procesul de tămăduire, de dărâmare a zidurilor.

Omul, de când se naște, are o grădină plină cu flori minunate primite de la Dumnezeu, iar atunci când ceilalți nu le văd și încep să păsească pe ele distrugându-le, omul, pentru a le proteja, cu fiecare floare călcată în picioare, începe a clădi câte o cărămidă, micșorând grădina din ce în ce mai tare, până când cărămizile devin un zid, iar zidul devine unul și același cu omul. În mintea sa, omul își imaginează că este într-un loc între ale cărui ziduri se simte acasă. Cu atât mai mult, când printre ziduri încep să crească buruieni cu spini, nimeni nu mai poate pătrunde înăuntru! Din acel moment și odată cu trecerea timpului, se nasc multe lupte...cu spinii, cu suferința, în sufletul omului creându-se multă durere, confuzie, poate chiar furie față de lume, de viață, de sine, adesea chiar și față de Dumnezeu.

Fiind întrebat: „Părinte, când are să fie sfârșitul lumii?”, părintele Cleopa a răspuns: „Știi când va fi sfârșitul lumii? Când nu va mai fi cărare de la un vecin la altul.”. Sigur, acest subiect ne înspăimântă, însă, cred că adevăr grăia părintele, deoarece cărămizile ne îndepărtează nu doar de ceilalți, ci și de noi înșine, pentru că ajungem să ne „zidim” și propria inimă, proprii ochi. În cadrul cursului, am învățat că rănilor și suferințele te fac să ajungi ceea ce nu ești menit să fii. Nu mai ești cel pe care l-a creat Dumnezeu, nu mai ești cel autentic, ci ajungi să joci un rol sau poate chiar mai multe, nemaștiind nici măcar tu cine ești cu adevărat.

Când am ales imaginea acestui articol, m-am gândit că gardurile pot însemna aproape același lucru cu zidurile, abia apoi am realizat că gardul are, de regulă, și spații între scânduri, prin care mai intră lumina, prin care te mai vezi cu vecinul, prin care se mai strecoară câte-o pisică, însă, zidurile sunt tari, înalte și compacte și nici tu, nici ceilalți nu pot vedea și nu pot auzi nimic prin ele.

Așa că...haideți, mai întâi, pentru că tot este început de an, să ne refacem grădina, îngrijind florile pe care le-am îngropat, să luăm bormașina sau ce aparat avem la îndemână și, ușor-ușor, să dărâmam zidurile din jurul grădinii noastre,

apoi, ca să le înlocuim (pentru că ne va fi foarte greu prima perioadă fără ele), să începem să construim garduri, preferabil din lemn, nu la înălțime foarte mare, ci atât cât să ne ajute să prindem puțin curaj. Dumnezeu nu se va supăra pe noi pentru nevoia noastră de a ne ascunde în continuare, ci ne va înțelege, ne va ține ciocanul în mână, ca de fiecare dată, însă, pentru că va vedea strădania noastră, cred că ne va trimite pe cineva în ajutor... În final, când gardul va fi gata, să lăsăm oamenii să intre pe poartă, pentru a se bucura de frumusețea grădinii noastre și, cine știe, poate că vom realiza că, de fapt, nici nu aveam nevoie de gard, ba mai mult: ne vom putea ridica privirea și vom începe să admirăm și grădinile celorlalți!

Căutând, am găsit această frumoasă rugăciune pe care, rostind-o, Îl putem lăsa pe Dumnezeu să ne creeze El ziduri de apărare sănătoase (formate din cete îngerești), prin care să ne protejeze de cele rele, în timp ce noi, împreună cu cei din jur (sau împreună cu cei pentru care ne rugăm), ne putem ocupa de udarea, plivirea și înmulțirea florilor din preajma gardulețului nostru, care nu sunt nimic altceva decât darurile inimii noastre:

„Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Dumnezeule, să se zidească acum zidurile cele tari de apărare ale ființei lui, zidurile de apărare ale duhului, ale sufletului, ale inimii, ale minții, ale trupului, ale sănătății sale, zidurile de apărare ale căminului, ale familiei și ale casei sale, ale locului muncii și ale tuturor locurilor și cărărilor viețuirii sale. Fă, Doamne, să se zidească acum zidurile cele întărite și păzite de Tine, Atotputernice, zidurile cele mari și tari, zidurile cele de netrecut pentru dușmanii săi și pentru orice putere a răului, zidurile cele nevăzute de apărare, pe dinăuntru și pe dinafară, de Tine zidite, și de Tine, prin îngerii și arhanghelii Tăi în veac păzite, pentru apărarea lui. Întărește-l și îl înțelepțește întru puterea apărării și a călăuzirii Tale, ca să poată aduce înaintea Ta jertfa cea curată a dreptății, prinosul și darul inimii sale.”

Amin.

An Nou tămăduitor tuturor!

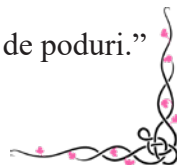
Ioana Sanciu, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Ilustrație realizată de Ioana-Adina Manole

„Oamenii sunt singuri deoarece construiesc ziduri în loc de poduri.”

– Isaac Newton

Despre teoria evoluției

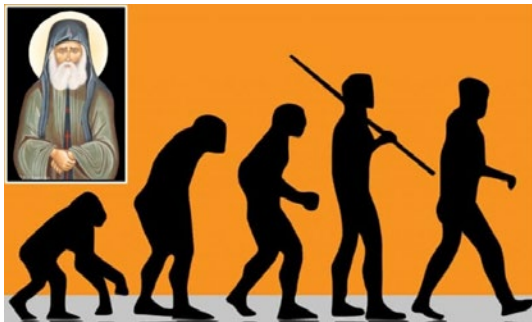
– **C**e neghiobii se spun astăzi în școli cu teoria lui Darwin etc.! Deși ei înșiși nu cred aceste prostii, totuși le spun ca să-i murdărească pe copii, să-i depărteze de Biserică. Acestea despre maimuța nici știința nu le mai primește. Câți ani au trecut de când oamenii au urcat pe Lună? Maimuțele de atâția ani nu au progresat deloc; nu numai că n-au făcut nicio bicicletă, dar nici măcar o trotinetă. Ai văzut vreă maimuță cu trotinetă? Altceva este dacă iei o maimuță și o înveți să meargă pe trotinetă. „Dar, ca să presupunem aceasta... Să presupunem cealaltă...”. „Ca să fii mai sigur, nu mai spune nimic”, îi spun.

Această teorie o susținea și un profesor universitar. Odată i-am spus: „Ia-o mai ușor! Dacă o vei îngriji, fasolea va deveni o fasole mai bună, iar vânăta o vânăta mai bună. Maimuța, dacă o hrănești, dacă o îngrijești, va deveni o maimuță mai bună; nu poate deveni om. Dacă un negru se află într-o climă rece și nu iese la soare, pielea lui se va îndrepta puțin, dar acela nu va înceta să fie tot negru”. Și după aceea dacă te gândești că Hristos S-a născut din om, din Maica Domnului... Adică strămoșul lui Hristos a fost maimuță? Ce blasfemie! Și nu îți dau seama că hulesc.

Aruncă o piatră și nu se uită câte capete sparge. Ci îți spune: „Eu am aruncat-o mai departe decât celălalt”. Aceasta fac astăzi, se minunează de cel ce aruncă piatra mai departe. Dar nu se gândesc câte capete ale celor ce trec pe acolo sparg.

– Părinte, unii cred că prin aceste teorii fac pe marxiști să se apropie de Biserică.
 – La început se pot apropia marxiștii, dar după aceea se vor constitui ca partid în Biserică. Și vor spune: „Astăzi să mergeți la Biserică, dar mâine nu. Acum să faceți aceasta, mâine cealaltă”. Adică ei le vor rânduie pe toate. Iar la sfârșit vor spune: „Cine v-a spus că există Dumnezeu? Nu există Dumnezeu. Vă înșală preoții”. Și în felul acesta, fără să-și dea seama, marxiștii îi folosesc pe ceilalți ca să-și realizeze scopul lor. Marxiștii care au intenție bună vin, se pocăiesc și se mărturisesc. De la cei care nu au intenție bună nu așteptați să se schimbe.

Sursa: Cuviosul Paisie Aghioritul – „Cu durere și dragoste pentru omul contemporan”, Editura Evanghelistos

Moartea spune mult despre om

Moartea spune mult despre om. M-am convins că în felul în care moare un om se conține și felul în care a trăit. Înainte de a muri, tata a pus mâna pe receptor și a zis: „Veniți. Am impresia că mor.” ... Tata trăia singur într-un sat uitat de lume și a murit singur. Toată viața a fost un însingurat. Dar a dorit să aibă spectatori la singurătatea sa.

Și a murit așa cum a trăit. Întreaga sa viață a fost o demonstrație. Și moartea, tot la fel. El a dorit să demonstreze că nu se teme de moarte, la fel cum a dorit să demonstreze că poate trăi singur.

A trăit și a murit așa cum a vrut... Atunci când m-a văzut pentru prima dată în rasă călugărească tata a zis: „Ce ți-au făcut popii? Ți-au făcut vreo operație la cap, ca să-ți scoată mintea? Că tu ai creierul prea mare pentru a crede în gogomăniile lor. Ca să trăiești cu ei trebuie să ai creierul ca nuca. Ia fă așa cu capul, nu sună creierul când se lovește de cutie? Mai în scurt, eu am avut fiu, dar de azi nu mai am.”

- ÎNSEAMNĂ CĂ NICI EU NU MAI AM TATĂ, I-AM RĂSPUNS EU ȘI I-AM ÎNTINS MÂNA.
- O SĂ-MI FII IARĂȘI FIU ATUNCI CÂND O SĂ VII AȘA CUM TE-AM ȘTIUT.
- ȘI EU O SĂ AM TATĂ ATUNCI CÂND O SĂ VII LA ICOANE, Acolo unde o să fiu eu.

Așa ne-am despărțit. Eu am ieșit și nu am mai comunicat în niciun fel vreme de șapte ani. Între timp, tata îmi citea cărțile. În orgoliul său, chiar spunea că sunt mai deștept decât el și că e o mare victorie pentru popi să mă atragă de partea lor. Apoi am aflat că între timp a mai dat din cărțile mele unor profesori din localitate.

Pe undeva se mândrea cu mine, dar asta nu repara relația dintre noi. Tata chiar mi-a tradus una dintre cărți în rusă, Între Freud și Hristos, și asta fără să-l rog. În manuscrisul rămas am găsit o notă la o mărturisire pe care am intitulat-o „Cu un sărut mai aproape de moarte”. În dreptul ei tata a scris: „Genial. E mai tare decât mitul lui Sisif al lui Camus”. Apoi, în dreptul vreunei afirmații din aceeași carte: „Până aici a fost bine, de aici începe gogomănia popească”. Totuși, dincolo de această preocupare aproape obsesivă pentru tot ce scriam eu, tata nu a părut că

mă înțelege. El nu-și îngăduia să treacă dincolo de rațiune, pentru a privi viața ca pe o taină... Îl priveam pe tata mort în casa neîncălzită și chiar și așa mi se părea că noi doi continuăm să ne demonstrăm unul altuia ceva. Era pentru prima dată când el nu răspundea. Nici nu era nevoie. Avea un avantaj vizibil în fața mea. Avea avantajul major, experiența majoră. Acum știa totul, văzuse totul. Atâta doar că nu putea vorbi. Chiar murise. Iar eu eram la fel de mort ca el. Am căzut în genunchi și i-am sărutat mâna mare, rece. Apoi mi-am lipit fruntea de dosul palmei lui și i-am zis: „Iartă-mă. Sunt sânge din sângele tău și os din osul tău.”. Atât mi-a venit să spun și mi-am dat seama că această mărturisire biblică mi-a descoperit în acel moment taina vieții și a dragostei.

Era pentru prima oară când am fost sigur că tata mă aude și mă înțelege. Niciodată nu a mai fost atâta certitudine între noi doi. L-am înmormântat de Crăciun. Există tot felul de credințe în popor că cei care mor în preajma unui mare praznic merg direct în împărăția lui Dumnezeu. Se zice că atunci cerurile sunt deschise. Eu nu știu ce să zic despre această credință populară, dar că în acea zi cerurile au fost deschise nu era nicio îndoială.

Lumina coborâtă din cer se lovea de zăpada albă și totul era curat ca în copilărie... După multă vreme de frământări, l-am visat pe tata în grădina casei de la Oricova. Era așa cum îl țineam eu minte din copilărie. S-a apropiat de mine și mă privea. Eu eram mirat de apariția lui. „Cum de ai venit?”, l-am întrebat. „Păi ce, crezi că eu îmi sunt autosuficient? Vin doar când mi se dă voie”, a răspuns tata. Ce m-a mirat era faptul că tata era smerit și demn. În el nu mai era nicio urmă de trufie, era calm și senin. „Și cum e? E bine?”, l-am întrebat eu. „Da”, a răspuns tata. „Dar spune, măcar acum m-ai înțeles?”, „Da. Te-am înțeles.”, a răspuns tata și visul s-a terminat. Bucuria m-a trezit din somn.

A zice unui om „te iubesc” înseamnă a-i zice că vrei ca el să nu moară niciodată. Sigur că fiecare dintre noi dorește ca morții săi să se mântuiască. În această dorință oamenii exagerează mult calitățile celor plecați, iar defectele aproape că nici nu le mai văd. Dar cine știe, poate că această vedere este cea adevărată?

Poate că dragostea are dreptul să exagereze binele și să nesocotească răul? Poate că tocmai această dorință îl face pe Dumnezeu să răspundă potrivit dragostei noastre, și nu potrivit păcatelor?

Dacă este așa, atunci și moartea își are rostul ei. Rostul morții este acela de a ne aduce aminte că nu am iubit îndeajuns.

Sursa: Ierom. Savatie Baștovoi – „Fuga spre câmpul cu ciori”, Editura Cathisma, București, 2012, pp. 176-180

Rămâi aproape de Cel care te iubește și te va iubi mereu

Srați și părinți, mintea și inima priveghează pururea la lucrarea lui Dumnezeu, la lupta nevoiței. Dar nu sărind ici și colo ca o roabă. Nu cumva mării îi lipsește apa sau celui ce respiră, aerul? Tot așa și nouă, cu atât mai mult, nu trebuie să ne lipsească cugetul bun care privește la oceanul nesfârșit al minunilor lui Dumnezeu, în care mintea, afundându-se, nu se mai ocupă cu lucrurile deșarte ale vieții și cu împletirea gândurilor rele. Căci prin fire ea este în continuă mișcare și nu poate să se liniștească vreodată din gânduri, ci spre ceea ce o îndreptăm noi, acolo se duce în mod necesar, fie la dreapta, fie la stânga.

Și dacă se îndreaptă la dreapta, poate să spună cele ale lui David: Doamne, întru voia Ta, dă frumuseții mele putere. Iar dacă la stânga, stihul următor: Dar când Ți-ai întors Tu fața Ta, eu m-am tulburat. Dar „întoarcerea lui Dumnezeu” este petrecerea noastră în cele deșarte. Nu ca să rămână în acestea, ci ca prin ele să contemple pe Făcătorul a toate, Dumnezeu, și să-și păzească frumusețea ei nestrucată. Căci ne-a înfrumusețat pe noi Dumnezeu la început în Rai, prin vrednicia chipului și asemănării. Cu toate acestea, și aici ne-am netrebnicit. Și a treia oară ne-a înfrumusețat pe noi prin făgăduința fecioriei, iertându-ne nouă toate fărădelegile. Ștergând zăpădul ce era asupra noastră, prin viața purtătoare de cruce și de asemenea prin Botez. Așadar, să rămână sufletul nostru în frumusețea lui, ca să fie învrednicit să audă: Toată ești frumoasă, cea aproape de Mine și prihană nu este întru tine. Dar chiar dacă ajunge să se prihănească – fiindcă suntem sub schimbare, și nimeni nu este curat de întinăciune, nici nu se poate lăuda cineva că are inima curată –, să ne curățim prin lacrimi: Spăla-mă-vei și mai vârtos decât zăpada mă voi albi. Și iarăși: Spălați-vă, curățiți-vă, scoateți răutățile din sufletele voastre. Și fericit este sufletul care astfel se curăță pururea, și este dezlegat de orice relație, și care a dobândit relație numai cu Dumnezeu și numai față de El are dor și dragoste, care așteaptă moartea ca pe ceva plăcut. Dar să fie cuvios, să fie drept, pentru ca Moaștele fiecăruia dintre noi să fie dragi celor ce văd, celor ce cântă, ca un vas al alegerii, ca o armă a dreptății, în timp ce sufletul nostru este luat de Sfinții Îngeri la viața veșnică, în Hristos Iisus, Domnul nostru, Căruia fie slava și puterea, împreună cu Tatăl și cu Duhul Sfânt, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Sursa: *Sfântul Teodor Studitul – „Catehezele Mici”, traducere de Laura Enache, Editura Doxologia, Iași, 2018, pp. 389-392*

Strofe pentru suflet

Urare pentru noul an!

Ahoouo, ahoouo, prieteni frați,
 Olecuță așteptați,
 C-o venit și țărăncuța
 Echipată cu trăistuța,
 Să vă zic' un plugușor
 Pentr-un an nou mai ușor;
 S-avem zile mai senine,
 Inimi de lumină pline,
 De gând și de voie bună,
 Să unim mână cu mână;
 Să fim mult mai fericiți
 Să iubim, să fim iubiți
 Și să fim mai optimiști,
 Să uităm să mai fim triști!
 S-avem multă sănătate,
 Și-n suflete bunătate,
 Să ne plouă cu speranță
 Și să îndrăznim în viață;
 Și de-om fi mai iertători,
 Ne-om simți mult mai ușori,
 Mai curați, mai luminați,
 Și de Domnu-nconjurați.
 An mai bun eu vă doresc,
 La mulți ani și vă iubesc!

Urătura de vă place,
 Dați un colăcel încoace,
 Că nu-i dreaptă socoteală,
 Să plec cu trăistuța goală,
 Iar de n-aveți colăcuș,
 'Oi primi și un bănuș!
 Și metal poate să fie,

Da' mai bun îi de hârtie,
 Că în caz de o trăsni,
 Doamne feri, m-ați prăpădi,
 Și-i cam ruginită dalta,
 Să mai facă mama alta...

Autor: Licuța Pântia

Metanii de iarnă

Fulgii, în metanii, cad, albind
 pământul,
 Cum albește-o rugă întetită, gândul;
 Dansul li se-oprește, nu-și aleg șederea,
 Acoperă totul, rămân cu tăcerea.

Oamenii se miră, nu-nțeleg misterul,
 Câte flori croiește, din zăpadă, gerul?
 Câtă irosire, sub tălpi arondate
 Pașilor vremelnici spre eternitate...

Fulgii, în metanii, n-au lacrimi să
 plângă,
 Dar indiferența omul și-o aruncă
 Dacă-și amintește de copilărie,
 Ca să mai surâdă pentru-o feerie.

Liniștea prea albă, priponită-n case,
 Fără a lui voie, omul o uitase...
 Zgribulit în suflet, ca pasărea-n iarnă,
 Aștepta-n surdină harul să se cearnă...

Autor: Prof. Religie Mirela Șova

Credința pentru copiii de toate vârstele

Ceasul mântuirii

Într-o mănăstire aflată la poalele unui munte înalt, acoperit de păduri, trăia odată un călugăr bătrân, căruia i se dusesse vestea pentru înțelepciunea sa. Într-o dimineață, a venit la el un tânăr și l-a întrebat:

- Sfinția ta, am auzit că, pentru a ne mântui, trebuie să ne căim, să ne pară rău de toate păcatele ce le-am săvârșit de-a lungul vieții. Dar, părinte, cât trebuie noi să ne căim?

- Fiule, este de ajuns dacă te călești o singură clipă, înaintea morții.

- Atât de puțin, părinte?

- Da, fiul meu!

- Dar, de unde să știu eu când se apropie ceasul acela?

- Moartea poate veni oricând, așa că așteapt-o pregătit, în orice moment să te poată găsi cu smerenie și căință în suflet.

Dumnezeu este bun și iertător. Cine regretă din suflet pentru greșelile sale și caută să nu mai păcătuiască, acela are parte de o viață frumoasă și de liniștea sufletului. Dar, mai mult decât orice, doar acela poate spera la mântuire, la viața veșnică.

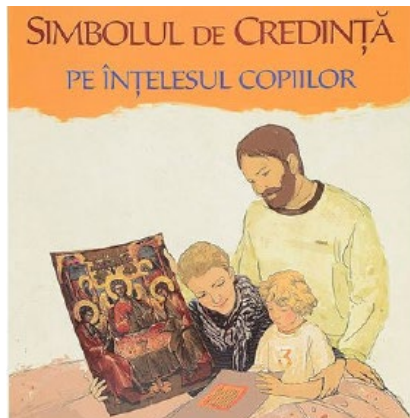
Sursa: Leon Magdan – „Cele mai frumoaseilde și povestiri Creștin-Ortodoxe”

Ecoul vieții

Aflându-se în excursie pe munte, o tânără familie a poposit într-o cabană de la marginea unei văi. Băiatul cel mic, supărat pe fratele său, s-a dus în spatele cabanei și a strigat de ciudă: „Te urăsc!”. Dar, imediat, un glas puternic i-a răspuns: „Te urăsc, te urăsc...!”.

Speriat, copilul a alergat în casă și i-a povestit tatălui toată pățania, spunându-i că, afară, cineva strigă la el că-l urăște. Au mers împreună la locul cu pricina, unde

tatăl i-a spus fiului său:

- Aici erai când ai auzit că cineva te urăște?

- Da!

- Ia spune-i că-l iubești!

- Te iubesc! - a strigat copilul și, de îndată, văile i-au răspuns: „Te iubesc, te iubesc!...”.

- Ține minte, i-a mai zis tatăl, așa este și în viață: dacă ești om rău, numai răutate vei întâlni, dar dacă ești om bun și te porți frumos cu ceilalți, atunci doar dragoste vei găsi, la tot pasul. Și, chiar dacă nu vei fi iubit totdeauna de către oameni, în schimb dragostea Domnului va fi mereu cu tine. Să nu uiți asta!

„Când un străin bate, caritatea îi deschide ușa ospitalității; odată intrat, îl întâmpină bucuria; odată primit, îl găzduiește omenia. Pe cel flămând, îl hrănește bunătatea; pe cel deznădăjduit, îl călăuzește credința, iar pe cel tulburat, dragostea.”
(Sfântul Ambrozie)

Sursa: Leon Magdan – „Cele mai frumoase pilde și povestiri Creștin-Ortodoxe”

Sorcova vesela

Sorcovim cu flori de măr,
Oameni buni întâmpinăm;
Rugăm pe Bun Dumnezeu,
Ca să-ntineriți mereu;
O-nchinare și o floare,
Vă ferească de-ntristare,
Anul Nou mai bun răsare!

Viscolește, viscolește,
Este vremea de poveste,
Stați cu cei ce vă sunt dragi,
Ei la voi în case trag!
La anul și la mulți ani,
Având voi, să dați și-n dar!

Autor: Prof. Religie Mirela Șova

Sfântul Apostol Timotei (22 Ianuarie)

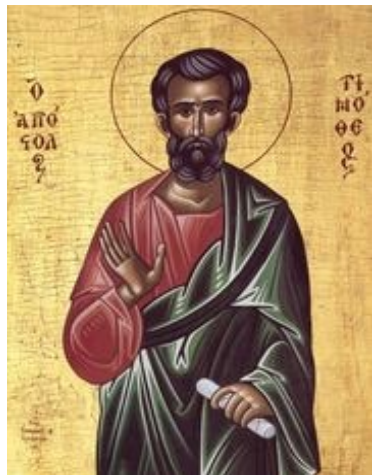
Sfântul Apostol Timotei s-a născut din tată păgân elin și din mamă de neam evreu. Originar din cetatea Listra, Sfântul Timotei a fost ucenic al Sfântului Apostol Pavel. În Listra erau cinstiți în mod deosebit zeii păgâni Zeus și Hermes, în ale căror temple erau prezenți foarte mulți preoți care aduceau jertfe neîncetat.

Maica sfântului, la fel ca bunica lui, erau evreice de neam, dar amândouă sfinte și drepte, împodobite cu fapte bune, precum despre dânsle mărturisește Sfântul Apostol Pavel, zicând: „Doresc să te văd, aducându-mi aminte de lacrimile tale, ca să mă umplu de bucurie, luând pomenire de credința cea nefățarnică, care este întru tine și care s-a sălășluit mai înainte în bunica ta Loida și în maica ta Eunike; deci, încredințat sunt că și întru tine va fi așa” (II Timotei, 1, 4-5).

Dar fiind încă copil fericitul Timotei, și nu atât cu bucatele, cât cu cuvântul Domnului hrănindu-se de maica sa, s-a abătut cu totul de la rătăcirea cea păgânească și iudaicească și a alergat la Sfântul Pavel, la trâmbița bisericească cea de Dumnezeu glăsuitoare, într-un chip ca acesta: când Sfântul Apostol Pavel a venit în Listra cu Barnaba, ucenicul și apostolul lui Hristos, precum spune dumnezeiescul Luca în Faptele Apostolilor, au mers și în cetățile Licaoniei, în Listra și în Derbe, și în cele dimprejurul lor, iar prin venirea sa acolo, a făcut o mare minune; căci a tămăduit un șchiop din pântecul maicii sale, numai cu cuvântul, lucru pe care văzându-l popoarele, s-au mirat foarte, zicând: Dumnezeu asemănându-se oamenilor, s-a pogorât la noi. În urma acestei minuni, mama lui Timotei îl găzduiește în casa sa și-l dăruiește pe fiul ei lui Pavel, ca dar pentru binecuvântarea adusă în cetatea ei.

Timotei este numit de Sfântul Apostol Pavel „adevărat fiu al credinței”. L-a însoțit pe acesta în călătoriile misionare din Frigia, Galatia și Misia, în orașele Troa, Filipi și Berea, la Atena.

Dar și în alte scrisori ale sale îl numește frate al său, zicând: Pavel, legatul lui Iisus Hristos, și Timotei, fratele. Și iarăși: Pavel, apostolul lui Iisus Hristos, cu voia lui Dumnezeu, și Timotei fratele.

Și încă: Trimis-am pe Timotei, fratele nostru, slujitorul lui Dumnezeu și ajutătorul nostru în bună vestirea lui Hristos, ca să vă întărească și să vă mângâie în credința voastră.

Amintim ca Pavel îl sfătuiește pe Timotei cum să păstorească credincioșii, îndemnuri care vor deveni reguli pentru slujitorii Bisericii: „Nimeni să nu disprețuiască tinerețile tale, ci fă-te pildă credincioșilor cu cuvântul, cu purtarea, cu dragostea, cu duhul, cu credința, cu curăția. Până voi veni eu, ia aminte la citit, la îndemnat, la învățatură. Nu fi nepăsător față de harul care este întru tine, care ți s-a dat prin proorocie, cu punerea mâinilor mai-marilor preoților. Cugetă la acestea, ține-te de acestea, ca propășirea ta să fie vădită tuturor. Ia aminte la tine însuși și la învățatură; stăruie în acestea, căci, făcând aceasta, și pe tine te vei mântui și pe cei care te ascultă” (I Timotei 4, 11-16).

Dionisie din Furna mărturisește în „Erminia picturii bizantine” că Sfântul Timotei trebuie zugrăvit în chipul unui bătrân cu barba creastă, ținând în mână un sul înfășurat, însemnul propovăduirii sale apostolice.

Mai târziu, după ce Sfântul Evanghelist Ioan va fi alungat de împăratul Domițian în insula Patmos, Sfântul Apostol Pavel îl va hirotoni episcop în locul acestuia. Pătımirea sa este legată de o sărbătoare în cinstea zeilor. Exista obiceiul în timpul anului, ca închinătorii la idoli să poarte măști și să omoare persoanele pe care le întâlneau pe străzi. Socoteau că așa aduc jertfă zeilor. În timpul acestui obicei, Timotei iese cu îndrăzneală în fața acestora și Îl mărturisește pe Hristos. Aceștia, neprimind cuvintele Sfântului Timotei, l-au bătut până când și-a dat duhul. Creștinii, după aceea, venind și văzându-l încă puțin suflând, l-au dus afară din cetate și după ce a murit, i-au îngropat cu cinste trupul lui, la locul ce se numea Pion, adică „gras”.

Iar după multă vreme, cinstitele și sfintele lui moaște, după porunca împăratului Constanțiu (337-361), fiul marelui Constantin, s-au dus din Efes în Constantinopol, de Sfântul Artemie mucenicul și au fost puse în biserica Sfinților Apostoli, alături de dumnezeiescul Apostol Luca și cu Andrei, cel întâi chemat. Dumnezeu binevoind astfel, ca celor ce în viața aceasta toate de obște le-au fost, obiceiurile, învățătura și propovăduirea Evangheliei, de obște la fel și mormântul după moarte să le fie, de vreme ce și odihna lor în ceruri este una, întru împărăția Domnului nostru Iisus Hristos, care împreună cu Tatăl și cu Sfântul Duh împărățește, în veci. Amin.

Sursa: www.crestinortodox.ro

Calendar creștin ortodox - Ianuarie 2025

- 1 M (†) **Tăierea împrejur cea după trup a Domnului; †) Sf. Ier. Vasile cel Mare și mama sa, Sf. Emilia**
- 2 J Sf. Silvestru, Ep. Romei; Cuv. Serafim de Sarov; *Înainteprăznuirea Botezului Domnului;*
- 3 V Sf. Prooroc Maleahi; Sf. Mc. Gordie
- 4 S Soborul Sf. 70 de Apostoli; Cuv. Teoctist, egumenul de la Cucumia Siciliei
- 5 D Sf. Sfințit Mc. Teotempt și Sf. Mc. Teona; Cuv. Sinclitichia (*Ajunul Botezului Domnului*)

Duminica dinaintea Botezului Domnului - Ap. II Timotei IV, 5-8, Ev. Marcu I, 1-8, glas 3, voscr. 6

- 6 L (†) **Botezul Domnului (Dumnezeiasca Arătare - Boboteaza)**
- 7 M (†) **Soborul Sf. Prooroc Ioan Botezătorul și Înaintemergătorul Domnului**
- 8 M Cuv. Gheorghe Hozevitul și Emilian Mărturisitorul; Cuv. Domnica
- 9 J Sf. Mc. Polieuct; Cuv. Eustratie
- 10 V Sf. Grigorie, Ep. Nisei; Sf. Ier. Dometian; †) **Sf. Cuv. Antipa de la Calapodești**
- 11 S † Cuv. Teodosie cel Mare, începătorul vieții de obște; Cuv. Vitalie
- 12 D Sf. Mc. Tatiana diac. și Eutasia

Duminica după Botezul Domnului - Ap. Efeseni IV, 7-13, Ev. Matei IV, 12-17, glas 4, voscr. 7

- 13 L **Sf. Mc. Ermil și Stratonie;** Cuv. Iacob, episcop de Nisibe
- 14 M Cuv. Părinți uciși în Sinai și Rait; *Odovania Praznicului Botezului Domnului;*
- 15 M Cuv. Pavel Tebeul și Ioan Colibașul
- 16 J Închinarea cinstului lanț al Sf. Ap. Petru; Sf. Mc. Pevsip și cei împreună cu el
- 17 V † Cuv. Antonie cel Mare
- 18 S † Sf. Atanasie și Chiril, Arhiep. Alexandriei
- 19 D Cuv. Macarie Egipteanul; Sf. Ier. Arsenie și Marcu; Sf. Mc. Eufrasia

Duminica a 29-a după Rusalii (Vindecarea celor zece leproși) Ap. Coloseni I, 12-18, Ev. Luca XVII, 12-19, glas 5 voscr. 8

- 20 L † Cuv. Eftimie cel Mare; **Sf. Mc. Eusebiu; Sf. Mc. In, Pin și Rim**
- 21 M Cuv. Maxim Mărt.; Sf. Mc. Neofit, Evghenie, Candid, Valerian și Achila
- 22 M Sf. Ap. Timotei; Sf. Cuv. Mc. Anastasie Persul
- 23 J Sf. Sfințit Mc. Clement al Ancirei; Sf. Mc. Agatanghel
- 24 V Sf. Cuv. Xenia; Sf. Xenia din Petesburg (*Tedeum*)
- 25 S (†) Sf. Ier. Grigorie Teologul; Cuv. Publie; †) **Sf. Bretanion, Ep. Tomisului**
- 26 D (†) **Sf. Ier. Iosif cel Milostiv, mitropolitul Moldovei;** Cuv. Xenofont, soția sa Maria și fiii lor, Arcadie și Ioan

Duminica a 32-a după Rusalii (a lui Zahau) - Ap. I Timotei IV, 9-15, Ev. Luca XIX, 1-10, glas 6, voscr. 9

- 27 L † Aducerea moaștelor Sf. Ioan Gură de Aur; Sf. Marciana, împărăteasa
- 28 M Cuv. Efreem Sirul, Paladie și Iacob
- 29 M Aducerea moaștelor Sf. Sfințit Mc. Ignatie Teoforul
- 30 J (†) **Sf. Trei Ier.: Vasile cel Mare, Grigorie Teologul și Ioan Gură de Aur; Sf. Sfințit Mc. Ipolit, Ep. Romei**
- 31 V Sf. Mc. Doctori fără de arginți Chir și Ioan

Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Sâmbătă

08:00 - 12:00

În perioada 1 Noiembrie - 30 Aprilie

16:00 - 16:45 - Vecernia

16:45 - Sf. Spovedanie

În perioada 1 Mai - 31 Octombrie

18:00 - 18:45 - Vecernia

18:45 - Sf. Spovedanie

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Cuprins:	Pag.
Să avem un an mai bun!	1
Ziduri de apărare	4
Despre teoria evoluției	7
Moartea spune mult despre om	8
Rămâi aproape de Cel care te iubește și te va iubi mereu	10
Strofe pentru suflet	11
Credința pentru copiii de toate vârstele	12
Sfântul Apostol Timotei	14

Colectivul de redacție:

Președinte:

Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:

Eugen Antohi

Corectare text:

Ioana Sanciu

Colaboratori:

Sorin Pavel

Oxana Cliuciniov

Gabriel Luca

Irina Ștefania Vaida

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 40, Iași

Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasile@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424